

35è CONCURS LITERARI

CATEGORIA ADULTS

MODALITAT POESIA

Autoretrat a l'invés

Pseudònim: Aral

Què és el que vull? Primer, no ser derrotat. Després,
si és possible, vèncer.

Saramago, Manual de pintura i cal·ligrafia.

Pinço amb els dits un grum gruixut de pell
que em fa arrugues i que quan el deixo pla
és un mar petit de marques roges, de pèls
que s'entortolliguen els uns amb els altres.
És una geografia brutal que prenc de mi mateix,
delimitada pàtria del que ara és i del que un dia
deixarà de ser i esdevindrà res, paisatge cremat,
absència, un jo autoretratat a l'inrevés.

Hi ha una memòria de mi en aquest llençol
rebregat, sécs esculpits per l'atzar del moviment
de la carn que m'emmarca .Són quatre pèls
i una ascla d'ungla. Suficient per a bastir
una presència i trucar-te al migdia amb trucada
entre trista i cascavell.

He deixat empremtes a l'àmfora crua
que s'ha trobat al vaixell dels meus naufragis.

He deixat un gargot de sang a la ròtula
adolorida amb la qual sempre m'he agenollat,
una cicatriu de mal aspecte en les cuixes
que m'han emparat quan decideixo pregar,
una esgarrinxada a les mans que m'han
agafat del braç. I el llavi estimat s'ha fet
líquid de simetries mal calculades.

I he arribat des d'unes difícils preguntes
a unes respostes simples, a una veu de pedra,
al silenci del déu que ens ha oblidat,
a aquell rebombori del dedins dels vidres.
A veure'm novament en soledat.

En aquests ventres he posat la llum.

En aquests flocs de pèl he posat
un reflex del proper insomni que he de patir.

En aquests llavis d'un sexe obert he posat
les paraules més absurdes que mai no he dit.

Sota la pell d'aquests ventres he posat
les claredats abstruses que sempre he degut
a l'amor racional i a l'opi de tenir-te.

En cada tacte he amagat un escarabat.

Amb el dit he palpat i constatat que hi ha
coses al recte del viure que per a sempre
havien fet impossible la noció de fracàs.

El punt final de la pols, on l'insecte
s'ha amagat aturant-se, deixant
que l'eternitat passi damunt la seva
elasticitat invisible. Nascut per a la mort,
alevosament s'amaga de tot compromís
amb les coses que li són contemporaneïtat.

Aquesta simetria que comença
va i acaba on comencen i acaben
les coses ferotgement humanes.

Aquesta pintura croquelada de Cranach.

Aquest ventre dolçament inflat.

Aquesta corba quasi medieval que traça
la bellesa de les paraules.

Aquestes perles grogueses.

Aquestes teles bastardes.

Aquestes adolescents de cames creuades
en tamborets de bars en barris de desesperança.

Aquest volum de l'ànima humana
glatint dins dels containers on remena
un gos mort de gana. Aquest volàtil
fum de les canyes que cremen els pagesos
als marges.

Un tumult d'abelles. Un tumult de tenebra.
Un tumult de grans de raïm, brillosos sota
el cel de Grècia. Una màquina de cossos
que s'amunteguen i que s'hi encabeixen
uns dins de les altres cavernes. La tectònica
de la matèria. Un tumult d'insectes
entre els arbuixos. Una artèria insegura
damunt d'una matèria ferma. Una matèria pirètica
dins d'una matèria incendiària. Una mena
de dolorosa guerra. Les caixes arraconades.
Les restes. La carn de l'aire, feble.

Bufa un aire superb que fa cruixir
les fustes d'aquest cavall de Troia
que he posat sobre teu, ànima
amb que t'he fet creure que jo era
carn sols per deixar-te part de mi,
picor enganxifosa de les meves
impaciències damunt de les cuixes,
espessa taca blanca, com una malaltia
molesta i encomanadissa.

La remor mandibular de les formigues
que devoren una poma salvatge
que amb el seu quietisme agressiu
desfeia la dolçor dels insectes.

El quietisme de l'estàtua d'Espinoza
en la penombra en blanc del jardí belga.

El perfil inconsistent de la rata que menja
els ulls de l'au que ha gosat mantenir-se
callada entre les punxes de l'arbust.

I el cruixit de les fulles seques que cauen
dels arbres i que els meus palmells trepitgen.

La tomba oberta. L'úter que m'estreny.

T'escric sobre el ventre el meus llavis.

Res més. I sobre els llavis t'escric

el meu propi ventre buscant fer-te

de l'engonal un calc. Línies serenes

d'una fosforescència de cuca

escalfen les paraules del meu idioma.

Les dites. Les amagades. O quasi.